Скажи, що сталося, моя ти музо вбога?

Ніч одійшла, але в твоїх страшних очах

Похмуро палахтить ненависть і тривога;

Там видива нічні відбив безумства жах.

Чи мучила тебе сукуба тонконога,

Чи пестив домовик рожевий, наче птах?

Чи кулаком важким, немов скали відрога,

Кошмар топив тебе в Мінтурнських болотах?

О, як хотів би я, щоб ти була здорова,

Щоб сильний дух тебе навіки полонив,

Щоб кров твоя текла, як та антична мова,

Де в ритмі хвиль живе могутності мотив,

Де в грі чергуються — то Феб, натхненник слова,

Отець пісень, то Пан, міцний володар жнив.